

Bloc 1 A portes obertes

Presentadora:

I ara us presentaré la nostra convidada d'avui, i abans de res, vull donar les gràcies a la fundació Kaleidos, que treballa intensament a Buenos Aires; podeu entrar a la seva pàgina web i allà vam estar realitzant aquesta nota que realment va ser un tot un plaer. Vam estar amb Beatriz Janin, que va escriure aquest llibre, que ja esteu veient. És *El sufrimiento psíquico en los niños*, també, un altre llibre, *Niños desatentos e hiperactivos*. Ella és psicòloga, directora de les carreres d'especialització en psicoanàlisi amb nens i amb adolescents de la universitat UCES. És professora de postgrau a la facultat de psicologia de Buenos Aires i a la universitat Deusto a Bilbao. És autora dels llibres que acabo d'esmentar. A més, és directora de la revista *Cuestiones de infancia*. És investigadora sobre temes de psicopatologia infantil i juvenil. Així que bé, té un llarg recorregut en recerca. Ara sí, us convido a compartir el primer bloc amb Beatriz Janin.

Beatriz Janin:

Aquest títol es refereix, es dirigeix fonamentalment al fet que alguna cosa que és fonamental, em sembla, en aquesta època, en la qual estem tots tan accelerats i en la qual els nens han passat a ser, en molts casos, éssers que molesten, amb els quals hi ha com certa dificultat per a pensar-los com a subjectes en creixement, com a persones que en realitat estan en els primers temps de la seva vida i que, per tant, estan en subjectes a canvis, a transformacions i absolutament subjectes al context.

«Beatriz Janin. Psicòloga - Escriptora - Investigadora»

És a dir, sofreixen variacions d'acord amb el context. Llavors, em sembla que és fonamental en aquests moments reprendre el tema que quan un nen es porta malament, quan un nen es fa pipí, quan a un nen li va malament a l'escola, quan un nen té dificultats com ara pors o terrors, està patint. I que el problema no és que molesti els altres, sinó quin és el sofriment d'aquest nen. Per això el llibre es diu *El sufrimiento psíquico en los niños* i el subtítol és *Psicopatología infantil y constitución subjetiva*, perquè la idea és que tot nen és un subjecte que s'està constituint. És un subjecte que s'està fent i, que, per tant, patirà transformacions, s'anirà organitzant, sofrirà reorganitzacions. Tot això em sembla que és clau per a pensar les coses que ens manifesten els nens avui.

Entrevistadora:

M'has deixat pensant en una cosa que acabes de dir, les pors. En alguna etapa d'aquesta formació del nen, no és normal que tingui por?

Beatriz Janin:

Segur.

Entrevistadora:

Si el meu fill té por, jo em preocupo.

Beatriz Janin:

No, per això al llibre hi ha un capítol sencer en el qual intento diferenciar les pors de les fòbies, dels terrors, les pors normals de la infància i inclusivament hi ha pors que són gairebé, diria, positives en el sentit que si un nadó als vuit mesos comença a plorar perquè la mare se'n va o perquè apareix un estrany en lloc de la mare, és una cosa bona. És una cosa bona en el sentit que ens està dient que aquest nen ja reconeix clarament la seva mare de la resta de món i que, per tant, està esperant el rostre de la mare i no un altre. Hi ha temors que són normals com els temors a la foscor al voltant dels dos anys, aquest tipus de qüestions. Hi ha altres temors que queden instal·lats i que ens estan parlant si aquest nen està sofrint per alguna cosa i cal veure com és això, que és el que està determinant aquesta por.

Entrevistadora:

Com, per exemple, es pot posar algun exemple?

Beatriz Janin:

Per exemple, a veure, tots els nens durant la primera infància tenen certa por de la foscor, de la solitud.

Entrevistadora:

Fins a quina edat, Beatriz?

Beatriz Janin:

Per allà, són pors que són d'una manera als dos anys. Entre els tres i els cinc, hi ha de nou algun d'aquests temors, però d'una altra manera. Per exemple, ja no és només que tenen por d'estar sols, sinó que suposen que pot venir un fantasma o totes les coses dels contes. Però quan això s'instal·la en un nen que és molt més gran i segueix tenint aquestes pors, ens preocupem i pensem que cal consultar i escoltar-lo. Perquè, a més, suposem, que és lògic que un nen tingui temor en el seu primer dia de classe. És lògic que un nen tingui temor quan ha d'enfrontar-se a una situació nova. En aquesta època en la qual de vegades es fa tan difícil d'acceptar que un nen trigui a integrar-se al jardí d'infants o li dolgui estar separat de la mare, de vegades, quan això es fa tan difícil, quan s'espera que ràpidament un nen accepti tot el que se li imposa, el problema és que per aquí es forci aquest nen al fet que s'adapti ràpidament. I en forçar-lo al fet que s'adapti ràpidament el que estem induint sense voler és que aquest nen es faci el fort abans d'hora i, llavors, aquest nen surt, diu: «Jo no pateixo» i surt a barallar al món.

(Fi de la transcripció)

«A PORTES OBERTES»